

Jen co jsem dopsal poslední tečku v zápisníku, ozvalo se pronikavě táhlé hvízdnutí píšťaly, které oznamovalo konec stanoveného času na umytí a najezení. Já už to měl za sebou, jelikož jsem se probudil hodinu před budíčkem, a pak už nezahmoužil oka. Byl jsem tedy již řádně nakopnutý potřebnou dávkou kofeinu, nasycený vcelku vydatnou porcí dobré snídaně a psychicky snad připraven na naši první ostrou akci. Uniformu jsem měl dávno na sobě, kanady na nohou pevně zašněrované, takže jsem byl hned venku.

Na place byl na první pohled neskutečný zmatek. Hemžilo se to tam pobíhajícími vojáky, vzduchem se táhl agresivní řev, vrčící motory projíždějících vozidel a svištění vrtulí čtyř vrtulníků, které stály na vyhraněném prostoru opodál.

„Hněte sebou, hergot! Nemáme čas!“ vřeštěl Berghoff, přičemž jej doplňoval křik Ducka a Shafflyho, kteří nás tak samo popoháněli k co nejrychlejšímu nástupu.

Co si ale budeme povídat – kapitán to umí nejlíp.

S propiskou a deníkem v ruce jsem doklusal do velké čtvercové budovy s rovnou střechou, kde jsem se nenápadně prodíral davem, nakonec jsem ale stejně musel stát řadu. Nebylo to však, jako když stojíte ve frontě na poště, abyste se mohli pohádat s nepřijemnou babou za přepážkou a skoro se tak ani nedostat k tomu hlavnímu, kvůli čemu jste tam původně šli, ne – tady to bylo rychlé, žádné zbytečné zdržování.

Jedním výstižným slovem – armáda.

Nafasoval jsem poloautomatickou pušku M16A2, municí, granáty, vysílačku, malou polní v příhodném buttpacku (nebo náprdeláku, chcete-li) s nožem v koženém pouzdře, připevněném na jednom z bočních poutek, lehké občerstvení, čaj a čokoládu na energii.

„Díky.“

„Další.“

Armáda.

Vysoukal jsem se ven, zastrčil do sumek na blůze čtyři zásobníky – každý po třiceti nábojích, nahodil na sebe batoh a přidal se ke stále se zvětšující skupině vojáků na místě u vlnky. Průběžně se mužstvo zařazovalo do svých linií a do dvou minut už tady stáli všichni – v pozoru, připravení, odhodlaní a natěšení.

Teda alespoň nám to takhle vtloukali do hlavy při výcviku.

\* \* \*

„Dobré ráno, vojáci,“ spustil, teď už klidněji, Berghoff, „můžete si dát pohov. Nebudu to nijak prodlužovat, opravdu nemáme času nazbyt, tudíž to řeknu krátce: Já vím, že jste chtěli domů. Víím, že se vám ani v tom nejméně lákavém snu nezdálo o tom, že byste měli nastoupit do boje už takhle brzy – bez toho, abyste se viděli se svými rodinami a přáteli. Já sám jsem tohle nečekal,“ nadhodil zvláštní tón, který nebyl kousavý, ale ani nijak moc přátelský; spíš zněl prostě upřímně, „nikdo z nás to nečekal – ne teď a ne tady. Ale nedá se nic dělat. Máme své rozkazy. Vy, i my,“ naznačil přítomnost Ducka a Shafflyho. „Nelíbí se nám to o nic více, než vám, ale nic s tím bohužel neuděláme. Fakt, že nevíte, komu se máte zanedlouho postavit, tady tomu na pozitivitu zrovna moc nepřidává, já víím a chápu vás. Chápu, jak se cítíte, věřte mi.“ Nervózně mi cuklo oko. Tohle nebyl ten klasický tvrdý Berghoff, vraždící pouhým pohledem. „A proto letím s vámi.“

Teď už mi cukly obě oči a obočí zmizelo někde v nejvyšších sférách čela. Chlapi se překvapeně poohlédli, aby zjistili, jestli náhodou nejsou s takovýmto udiveným výrazem sami. Nebyli.

„Nechte si ty kapří pohledy pro někoho jiného,“ pokračoval, na jeho způsob, mírně kapitán. Druzí dva nejvyšší důstojníci stáli nehybně s rukama za zády a nijak do jeho proslovu nezasahovali. Vrtule Blackhawků pořád vytrvale rotovaly a vítr mezi námi proudil tak nějak zvláštně. Jakoby něco šeptal.

„To, že tam budu s vámi, by vás mělo spíše znechutit. Teď vás budu moct kopat do těch vašich líných prdelí tak tvrdě, že pro vás bude přijatelnější vrhnout se proti nepříteli, který po vás bude střílet, to mi věřte.“

Ajo, tady ho máme. Tohle je ta stará známá firma.

„Zakončím to rychle: *tam* vás nečeká nic příjemného. *Tam* se teprve doopravdy naučíte spoléhat se jeden na druhého. *Tam* se dozvíte, jestli jste při výcviku mohli ještě o něco více zabrat, nebo jste jeli

opravdu naplno. Čím tvrději do toho půjdete, tím lépe pro vás. Vaše rodiny, přátelé, a hlavně vaše vlast na vás plně spoléhá, vojáci!“ s každým dalším slovem jeho tón tvrdnul a hlas se motivačně zvyšoval. „Přihlásili jste se dobrovolně, dřeli a potili jste se dobrovolně, ničili jste se dobrovolně, ale ve finálním výsledku to z vás udělalo něco jiného – něco, čím nemůže být každý. A vy to víte! Dokažte teď celému světu - a taky sami sobě, proč jste do toho všeho na úplném začátku vlastně šli! A že se vám to podařilo! A hlavně to dokažte *jim!*“ bodnul prstem za sebe – k východu, nad kterým šplhalo do výšin něco velkého, oranžového a oslepujícího. Slunce bylo ještě mladé a koupalo se v ranní mlze, která tentokrát vypadala jinak, než jindy. A nejen ona. Všechno kolem mě bylo jaksi odlišné, oprsklé novotou. V mé hlavě vířilo něco šíleného. Vichřice, hurikány a tornáda se křížily v prázdné pustině a na horizontu myšlenek pobleskovalo něco, co tady už dlouho nebylo.

Jistě, právě jsem vstupoval do něčeho naprosto nového. Jako když přestupujete ze základní školy na střední. Nebo ze střední školy na univerzitu. Nebo když se prvně líbáte, když máte první sex, když máte poprvé mýt nádobí, či prvně stříhat vašeho zarostlého psa.

Fajn, tohle bylo trochu jiné, ale princip stejný.

„Přeji vám tedy hodně štěstí – budete ho potřebovat. Budeme,“ zakončoval velitel. „Alfa s Bravem se ihned dostaví k vrtulníkům, zbytek zůstane v základně a bude čekat na další rozkazy, které půjdou tadyhle přes vaše velící důstojníky. Ti už si vás vezmou do parády. Ale nemyslete si, že si tady budete válet šunky a šlus, to ani náhodou, chlapi. Dnešní den bude perný pro všechny, jste jen v pořadí.“ Hned nato se odmlčel.

„Všechno, kapitáne?“ promluvil Shaffly.

„Ano, nadporučíku.“

„V tom případě... četo, pozor!!“ Čtyřiaosmdesát párů nohou se jako jeden muž srovnalo.

„Válce a míru nazdar!“

„Zdar!!!“

To kolosálně sborové zaburácení bylo sice super a sakra povzbudivé, ale stejně si asi nikdy nezvyknu na tu nelogičnost onoho bojového pokřiku.

Podíval jsem se na Fowleyho a rázem jsem vedle něj seděl ve víceúčelové helikoptěře – tak rychle se ten přesun uskutečnil. Bylo zbytečné se ptát, jestli už jsme všichni. Prostě jsme byli všichni. Vojenský press výcviku se začal projevovat, a to šlo o pouhý nástup do vrtulníku, jehož útroby vibrovaly pod rázností rotujících vrtulí. Pilot se ohlédl, Berghoff pomalu přikývnul a stroj se s námi zvedl k nebi.

\* \* \*

Sledoval jsem pomalu se zmenšující základnu a následně mizející Malden. Letěli jsme nízko a rychle. Pod námi se čeřil blankytně modrý oceán. Několikrát jsem zahlédl racky, kteří si volně létali v prostoru nad námi. Po chvíli už nebylo vidět nic, jen nekonečná modrá hladina.

\* \* \*

„Hej, Kozlowski. Co myslíš, že nás tam čeká?“ zeptal se John a probral mě tak z filozofické chvílky.

„Nemám páru, Fowley. Myslíš, že Rudoši?“

„Nebud' blázen. To by se neodvážili. Rozhodně ne, když nás mají takhle za zadkem.“

„Jasně, určitě se na tebe přes moře dívají a strašně se bojí,“ ušklíbl se Michael.

„Když mluvíme o strachu, co to tady smrdí? Máš plný kalhoty, nádhero?“

„To nevím. Na, chceš se podívat?“

„Teda vás poslouchat, tak je o zábavu postaráno naprosto všude a kdykoliv,“ zasmál se Connell.

Já se mezitím zahleděl k obzoru do sílicích paprsků slunce a remcání svých kamarádů, spolu s vrčením svištících vrtulí, jsem nadále vnímal jakoby z povzdálí. Všechno mi tak nějak ztichlo a já si začal plně uvědomovat, že je to doopravdy. To, že sedím v tomhle vrtulníku. To, že neletíme vstříc dřevěným a papírovým terčům, ale opravdovému nepříteli. To, že můžu i umřít.

\* \* \*

Kluci vedle mě si začali vyprávět vtipy a každou chvíli se v záchvatu smíchu navzájem plácali. Jediný, kdo kromě mě mlčel, byl kupodivu Berghoff. Čekal bych, že už mu ten neustálý hlasitý smích ostatních začne lézt na nervy a jako obvykle je začne okřikovat, teď byl však tichý jako duch a tvářil se nepřítomně. Začal být takový od doby, co jsme vzlétli.

„Zajímalo by mě, nad čím asi tak přemýšlí,“ řekl jsem si. Třeba nám ještě neřekl všechno. A ani nemusel. Každý máme svá tajemství.

Stále jsem vnímal okolní svět poněkud ztlumeně. Opět jsem pohlédl k obzoru. Seděl jsem úplně na boku, takže mi vítr skučel v uších a fěnoval mi vlasy do všech světových stran. Došlo mi, že jsem za letu dosud nezahlédl žádný další vrtulník, proto jsem se trochu vyklonil ven a spatřil druhý Blackhawk. Byl od nás vzdálen odhadem tak na vzdálenost jednoho fotbalového hřiště. Vpředu nad ním jsem objevil Kobru, zbylá útočná helikoptéra byla zřejmě někde na druhé straně.

Nechtěl jsem, ať mě z prudkého větru štípou oči, tak jsem se zase zatáhl zpět dovnitř. Podíval jsem se na chlapy, kteří měli očividně na to, že se jde za chvíli do akce - do *první* akce - velmi dobrou náladu. Sissman právě dopověděl vtip a hlouček vybuchl smíchem. Fowleymu vedle mě stékaly po lících slzy, Kozlowski byl rudý jako krocan, Wesley se v záchvatu smíchu rozkašlal a zbytek se zhluboka a hlasitě smál. Nemohl jsem se alespoň neusmát. Poté můj pohled padl opět na Berghoffa. Už se sice netvářil nepřítomně, ale pořád to byl zvláštní, u něho nevšední pohled. Jeho tmavě hnědé oči se mu leskly a nebýt toho kamenného výrazu, myslel bych si, že je to díky Harryho vtipu. Nedíval jsem se na důstojníka přímo, nechtěl jsem, aby si toho všiml. Musel myslet na něco smutného – v očích měl slzy, ale nepustil je, aby se projely dolů. Snažil se to docela dobře skrývat, ale já měl ze své pozice právě ten nejlepší úhel pohledu. Najednou mi nepřipadal jako tvrdý a mnohdy urvaný velitel, jak ho všichni známe. Teď na mě působil jako člověk, který má city stejně tak, jako my. Ne jen ego, které si potřebuje stůj co stůj neustále zvyšovat tím, že na nás ječí. Zjistil jsem to už dřív, postupem času, ale až teď jsem si to oficiálně potvrdil.

Promnul si oči, pomalu zamrkal a pohlédl na skupinku vysmátých obličejů. Na tváři se mu objevil lehký úsměv.

„Tak už toho nechte, jste jak malí,“ zabručel pod fousy.

„Pane, vyhodte mě odsud, s nimi se tu nedá vydržet...“ dusil se smíchem Smith.

Berghoff udržel pozitivní výraz, zavrtěl hlavou a hodlal se znovu ponořit do vzpomínek (aspoň mi to tak přišlo), tak jsem se rozhodl, že ho nějak zabavím.

„Pane, můžu otázku?“

Přikývnul.

„Jak to, že letíte s námi?“

Narovnal se a zafučel.

„Čekal jsem, že se někdo z vás zeptá. Řeknu to jednoduše – přece vás musí někdo chránit, ne? Nic proti Shafflymu a Duckovi, ale myslím si, že by měl nejlepší družstvo vést ten, kdo má více zkušeností, a hlavně ten, kdo si jej vycvičil.“

Tím nejlepším družstvem nás potěšil. Věděl jsem to, jelikož jsem si všiml, že chlapi přestali blbnout, zaposlouchali se a po této pochvalě se ani náhodou nebránili upřímnému úsměvu.

„A vy jste mohl jen tak letět?“ položil docela hloupou otázku Davies. Připomněl mi mě – taky kolikrát vypustím z pusy naprostý blábol.

Kapitán se zasmál.

„Samozřejmě, že jsem nemohl *jen tak* letět. Podal jsem zprávu, ve které jsem žádal o převelení k vašemu družstvu a o velení při této operaci. Teď už se ale raději soustředte na nadcházející akci, než na ty vaše srandičky. Let bude trvat něco kolem čtvrt hodiny, poté nás vrtulníky vysadí na malém a podle zvědě opuštěném výběžku, ze kterého se vydáme obsadit Morton, vesnici za přílehlým kopcem. Bude proti nám stát sice jen motorizovaná pěchota a budeme mít vzdušnou podporu, přesto však musíme zůstat ostražití. A řeknu vám jedno – nehodlám tam dole přijít ani o jednoho z vás – ne hned při první misi. Proto si *pořádně* zapamatujte to, co vám teď řeknu,“ nadechl se a vypadal ještě vážněji, než obvykle. „Až budete *tam*, nebo kdykoliv, kdekoliv jinde, vždy hleďte na to, abyste měli nepřítel před sebou. Pokud se budete pohybovat pod palbou, kličkujte, jak jen to půjde – dáte tím těm druhým menší šanci na přesné zaměření. Bude fajn, když si vyhlédnete alespoň částečný úkryt – křoví vás sice skryje před zraky nepřátel, ale před kulkami vás... no jo, no jo, fajn – je vám to jasné... nekoukejte na mě tak. Chci vám to jenom znovu zopakovat v poněkud jiném, celistvějším kabátku. Ještě mi poděkujete!“ Seřezal nás přísným pohledem a pokračoval: „Snažte se nezdržovat dlouhou dobu na

jednom místě – udržujte bojové tempo a hýbejte se! Donutí to druhou stranu hledat vás a domýšlet si, kde byste asi tak mohli být. Pokud ze sebe uděláte zatvrdlé sněhuláčky, pošlou někoho, aby se vám dostal do boku či do zad. Při přestřelce se krčte či lehejte, kdykoli to jen bude možné - čím více snížíte svou siluetu, tím lépe pro vás. Sledujte situaci před sebou, pod sebou, po stranách i za sebou – vyhněte se tunelovému vidění, to totiž může být hlavní příčinou úspěšného nepřátelského obchvatu. A když si vezmu třeba takový horizont – není moc dobré pohybovat se s ním za vašimi zády – dělá to z vás snadněji objevitelný cíl. Je-li to možné, snažte se dostat k nepřátelským pozicím ve skrytu čehokoliv, za čím vás nepůjde vidět – tady na Everonu to budou asi nejčastěji lesy,“ odkašlal si a usmál se: „Naštěstí zrovna vás budu táhnout já, ale každý velící důstojník v akci samozřejmě ví, jak se postarat o přesun – tady jde spíše o to, abyste kontrolovali sami sebe: to, co děláte, to, jak reagujete, to jak přemýšlíte. Buďte nepředvídatelní, pohotoví a pamatujte na výcvik – pak to půjde.“

„Uau, docela vyčerpávající,“ pronesl po pár sekundách Fowley, ale hlava se mu zakývala uznale.

„Díky, pane,“ řekl jsem já a přitvrdil upřímným pohledem.

„Nějak to zvládnem,“ přidal se Thompson. „S těmito radami jsme docela v cajku.“

Berghoff se lehce usmál.

„To uvidíme na místě.“

\* \* \*

Ta čtvrt hodina mi utekla vcelku rychle, jelikož jsem po dobu letu trošku podřimoval. Když však Jestřáb zpomalil a začal se pozvolna snášet k zemi, otevřel jsem oči.

Spatřil jsem maják a malé kamenné molo. Vrtulník přistával za uzoučkou pláží, která byla poseta menšími i většími kameny. Zprudka se otáčející vrtule vířily nízkou trávou a doslova odpálily starého racka, který nestačil včas ulétnout, na rozdíl od jeho mladších druhů. Druhý Blackhawk jsem viděl klesat k zemi někde za smrkovým lesíkem, vzdáleným asi tři sta metrů od nás.

Poté jsem vystoupil a octl se na pevné půdě.

\* \* \*

„Oukej, držte se při zemi a mákněte k tam těm stromům. Tam vám řeknu co dál,“ zahulákal kapitán, ale i tak jsem ho přes vytí vrtulí špatně slyšel. To hlavní jsem však pochytil a s puškou v ruce se spolu s ostatními rozběhl k lesíku. Mezitím se obě helikoptéry odlepily od země a zamířily zpět k Maldenu. Kobry se vznášely velice nízkou nad zemí, aby se tak vyhnuly radarovému zjištění nepřátel, a čekaly na povolení k útoku.

Při běhu jsem si všiml hnědého zajíce, který splašeně utíkal k desítkám a desítkám jehličnatých stromů opodál. Když jsem doběhl na stanovené místo, pohlédl jsem k pobřeží. Malé vlnky se tříštily o kamenitou pláž a v pozadí byly vidět dvě rychle mizející tečky. Mezitím doběhl zbytek.

„Do Mortonu vstoupíme zleva. Bravo nás kryje zprava, od lesa. Vylezeme ten kopec a uvidíme, co dál. Hned jak budou obrněné jednotky nepřítele zničeny, půjdeme na to a obsadíme vesnici. Žádná hrdinství, jasné? Tohle *není* cvičení. Tentokrát proti vám stojí opravdový nepřítel,“ pronesl vážně Berghoff a vyběhl na vrchol kopce - my za ním. Vzdušné proudy v mé hlavě každou chvilku zesilovaly a já pociťoval značnou nervozitu, brázdící mi tělem od noh až po hlavu. Nahore jsem spolu s ostatními okamžitě zalehl.

„Fajn, informace od zvěďů jsou spolehlivé,“ huhlal po chvilce velitel. „Ve vsi je asi patnáct vojáků, kteří mají na sobě *sovětské uniformy*, takže je to jasné, pánové,“ oznámil s dalekohledem u očí.

„Jako bych to neřikal,“ ozval se Fowley nezaujatě a pohlédl s úsměvem na Kozla. „Vyhrál jsem sázku, šmejde.“

Odpovědí mu bylo nespokojené zabručení.

Hned poté se John nečekaně podíval přímo na mne a kolem se rázem všechno jakoby zpomalilo. Najednou byl jeho obličej vážný a můj zrovna tak. Čučeli jsme na sebe beze slov pár sekund a ke konci na mě lehce kývnul. Pak se otočil a spolu s ostatními hleděl vpřed k Mortonu, zatímco mě se v hlavě začal ve zkratce přehrávat náš pevný dlouholetý přátelský vztah. Zatraceně – tenhle frajer byl vždycky na mé straně, vždy mi naslouchal, vždy se mi snažil pomoci, neustále mi dával své rady a já ho s nimi neustále posílal do háje, protože jsem si to chtěl udělat po svém, přičemž to často končovalo neúspěchem a on se mi pak vysmíval a se vždy přítomným Fowleyovským úsměvem mi s radostí

nadával. Hlavní bylo to, že i tak jsme se nad tím vším pak společně zasmáli v hospodě u pár vychlazených piv s pořádnou pěnou na povrchu. Zažili jsme spolu tolik – TOLIK skvělých chvil, a hlavně vtipných chvil, že by to nespočetl ani ten nejlepší matematik světa. Máme za sebou dobré i špatné věci, ale hlavně již spoustu roků věrného kamarádství, kdy stojíme jeden za druhým a vzájemně se snažíme pomáhat si. K čertu - odmaturovali jsme spolu, prošli jsme spolu pohovorem, lékařskou prohlídkou, psychickými testy, fyzickými testy i samotným vojenským výcvikem. Ne každý má mezi sebou takhle stabilní a houževnatý vztah, jako my dva. A ano – hodně lidem se třeba nezamlouvá jeho možná neklasická povaha, která je někdy sama o sobě vskutku dostatečně odtažitá na to, aby ho lidi spíš neměli rádi, než měli, ale vše se to tak nějak, dá se říct samo, změnilo, jakmile jsme nastoupili do armády. Tady jsou lidé úplně jiní. Vojáci, či celkově jakkoliv armádní příslušníci jsou ve většinovém měřítku opravdu velmi přátelští lidé, ochotní se obětovat pro ty, které mají rádi, kterým věří a se kterými prošli a prochází všemožnými nástrahami, jež jim přišly nebo přijdou do cesty. A taková skupina – to jsme my. Jsme bráchové. Blázniví chlápci s tím nejtrhlejším magorem Fowleym v čele, kteří jdou právě nakopat prdele těm bastardům v klidně vzhlížející vesnici nedaleko před námi.

\* \* \*

„Vidím tam jedno béempé, dvě kulometná stanoviště na západní a jižní straně u posledních domů a... počkejte, zdá se mi... jo, je tam – druhý pásovec. Je schovaný za osamělým domem blízko vedlejší silnice vedoucí kolem baráků na jihu. Žádný tank, nebo další obrněný cíl nevidím, tak doufejme, že to bude vše,“ oznámil kapitán a následně si z náprsní kapsy povytáhl vysílačku.

„Alfa jedna pro Nomády. Potřebujeme vyčistit vesnici od obrněných cílů nepřítele, s největší pravděpodobností jsou tam jen dvě BMP. Přepínám.“

„Nomád jedna slyší čistě a jasně. Něco obtížnějšího byste pro nás neměli? Přepínám.“

„Negativní, Nomáde jedna... Neměli.“ Na Berghoffově tváři se objevil nemilosrdný úsměv.

„To je škoda. Tak nám aspoň zamávejte, letíme na ně. Nomád jedna konec.“

Pár sekund nato obě helikoptéry přelétly nad námi a já vzrušeně sledoval naváděnou raketu, která se po krátkém, ale velice svižném letu zabořila do sovětského transportéru na jižní straně vesnice. Pancíř se rozletěl do všech stran, doprovázen oranžově šlehavými plameny, ze kterých se o pár metrů výše stal hustý černý kouř stoupající k mírně zatažené obloze. Rozkol mezi dvěma světovými velmocemi právě oficiálně započal.

Druhý vrtulník vypálil jen o pár sekund později a přesně trefil posledního obrněnce. Morton se otrásl v síle dalšího výbuchu a splašení Ivani tápali po zbraních na zádech a rychle hledali jakýkoliv provizorní kryt.

Bitva o Morton a asi i celý ostrov právě začala. Byl jsem z toho tak nějak... paf.

\* \* \*

„To bylo moc jednoduché, Alfo,“ ozval se znovu hlas pilota z prvního vrtulníku. „Je tady ještě něco, s čím bychom vám mohli pomoci?“

„Potvrzují, Nomáde,“ odvětil okamžitě Berghoff. „Zabavte pěchotu ve vesnici, abychom se mohli snáz přiblížit a hlavně se postarejte o ta kulometná hnízda.“

„Jako by se stalo. Končím.“ Vysílačka zachřela a zmlkla a my mohli následně sledovat další akční scénu, ve které Sověti prchali před palbou rotačních kanónů nalétávajících helikoptér a my se tak mohli přiblížit na vzdálenost zhruba sto padesáti metrů nepozorovaně. Srdce mi bušilo s každým dalším krokem o něco víc – měl jsem pocit, že první kulka, která přiletí, proletí mou hlavou.

Neměl jsem strach, jen... hm.

\* \* \*

Když jsem si skrčený za širokou borovicí detailněji prohlédl dědinu, zjistil jsem, že se pěšáci nepřítele narvali do domů a z oken pálí po vrtulnicích z raketometů, lehkých kulometů i automatických pušek. Kam se hrabal hukot na výcvikové střelnici – tohle bylo teprve něco.

„Fajn, chlapi,“ začal kapitán. „O nás neví, takže přilezeme co nejbliž a skočíme na ně. Dávejte na sebe bacha, nechci hned při první misi někoho ztratit, jasné? Pamatujte na výcvik! Připraveni?“

přehlédl nás všechny, a když dostal několik souhlasně kývajících odpovědí, přiložil si vysílačku k ústům a spustil:

„Alfa jedna Bravu. Zahajte palbu, jdem na věc!“

„Rozumím, Alfo. Spolehněte se. Konec.“

Tři vteřiny nato začaly od severního lesíku létat další kulky. Sověti v domech řvali, kryli se a snažili se o opětování palby.

Slovo „snažili“ je dost podstatné.

Přestřelka byla vedena na vcelku dlouhou vzdálenost a byla účinná jen pro jednu věc – podařilo se nám přiblížit na méně než padesát metrů, a pak...

Pak si nás nepřítel konečně všimnul.

\* \* \*

Kolem mě začaly metat vražedné železné vosičky.

Opravdu *blízko*.

Upřímně – je to docela kurevsky na hovno pocit, když po vás někdo střílí a *fakt* vás chce zabít.

S téměř zastaveným srdcem jsem skočil za velký balvan a hlubokým nádechem nahodil chlopnovitý generátor zpátky do chodu. Hned poté jsem čekal na vhodnou příležitost k navrácení šoku - ti bastardí ještě nevědí, co ve mně je.

A až to zjistím já sám, budou v háji.

Býk ve mně se nakysle zasmál.

\* \* \*

Ostatní se kryli za podobnými provizorními kryty jako já. Díky bohu to tady nebyl jen čistý kus země - stromů, keřů a větších šutrů se zde nacházel dostatek. Kam jen oko dohlédlo, tam se rozprostírala vyšší i menší tráva, orosená nedávným příchodem jitra. Přehlédl jsem většinu své jednotky a nakonec našel Fowleyho. Ležel na zemi za nevelkým šutrem a střílel jako o život.

Počkat – ono to vlastně *bylo* o život.

Bravo se přiblížilo a agresivní palbou do ulic a do oken prvních domů nás vyprostilo z útlaku. Klečel jsem na jednom kolenu a emšestnáctku jsem držel pevně oběma rukama tak, že její hlaveň mířila k rychle se zatahujícímu nebi. Šedé dešťové stratokumuly začaly přebírat kontrolu nad oblohou a já se otřásl v zavytí Zlounového křiknutí. Z očí se mi rázem vytratil strach a vystřídal jej hněv. Jakoby ten parchant zmáčkl v mém těle jakýsi čudlík a přehodil mne tak na úplně jinou kolej.

Vyklonil jsem se zpoza valounu a pohlédl do okna nejbližšího baráku zrovna ve chvíli, kdy nevysoko nade mnou přelétávala jedna z Kober. Nikoho jsem však neviděl, proto jsem se pohledem přesunul k oknům druhého domu a v jednom z nich jsem spatřil helmu, pak hlavu a nakonec i celé tělo muže oděného ve světlezelené uniformě. Přikrčil se a s pažbou ákáčka v pravém rameni začal střílet do míst, kde se právě teď nacházelo naše bratrské družstvo. Býčí rudý pohled mě proťal uvnitř mě samého. Rázem jsem měl železná mířidla své pušky připravena v linii očí a osa zbraně byla vodorovně namířena směrem k cíli. Zaklonil jsem hlavu, přivřel levé oko, pravým zaostřil na hlavu nepřítele, táhle vydechl, a pak zmáčkl spoušť. Přesně jak nás to učili.

Helma byla tomu chlapovi naprosto k ničemu – možná kulku trochu zbrzdila, ale k čemu to bylo, když hned po protržení para-amidových vláken následovala spánková část hlavy dotyčného? Kevlarem potažená přilba by mohla vojáka ochránit při zásahu z větší vzdálenosti, ale určitě ne z necelých třiceti metrů.

Na protější zdi se objevil nevelký cákanec krve a Ivan zmizel někde na podlaze. Schoval jsem se zpět za šutr a nasucho polkl. Právě jsem poprvé ve svém životě zastřelil člověka. Jediná přesná střela stačila k tomu, abych jej sprovodil ze světa. Opět všechno kolem mě tak podivně ztichlo. Pohlédl jsem k východu a všiml si, že je slunce již nad obzorem. Trhl jsem hlavou zpět a nějak zpomaleně přihlížel šilenému okolnímu dění. Zpět to hry mě vrátil blízký výbuch granátu.

\* \* \*

Rudoši v oknech se buďto stáhli hlouběji do vesnice, nebo je naši prostě a jednoduše vystříleli; obojí značilo stejný výsledek – Alfa i Bravo vstoupili do ulic.

Morton nebyl nijak obrovský – spíš naopak. Docela rychle jsme se dostali až do centrální části, ale ještě před tím jsem si všiml dvou Sovětů, kteří vyběhli zpoza nedaleké boční budovy. Nebyl jsem jediný, kdo je viděl, ale zato jsem byl nejpohotovější. Když jsem zaměřoval toho nalevo, druhý se přikrčil a těsně předtím, než schytl kulku do krku a do srdce, stačil vypálit dávku. A trefil se.

Někde za mnou se ozvalo zaryčení. Byl to Edward. Schytl naštěstí *jenom* jednu kulku – zbytek ho minul – a to do levého ramene.

Ležel na zemi stejně jako ti dva na druhé straně – s tím rozdílem, že on byl živý, oni ne.

„Zdravotník k Petersonovi!“ zavolal pohotově Berghoff.

Kozlowski byl se svými červenými kříži na uniformě u zraněného kamaráda do tří sekund. Odtáhnul ho za roh nejbližšího domu a zbytek už jsem neměl čas sledovat. Všechno to bylo najednou tak děsně rychlé, že jsem to vnímal jako z kupéčka spěšného vlaku. Měl jsem za sebou druhé zabití, postřeleného kamaráda a v hlavě běsnícího Býka, ale už se mi svět emočně nezpomaloval – teď to bylo opravdu přesně naopak.

Uběhlo asi deset minut bitvy.

Vtrhli jsme na nádvoří s velkou fontánou a několika stromy, vysazenými zde zcela jistě pro lepší estetické vypodobnění centra vesnice, jejichž košaté koruny nebyly přes hustý šedý dým téměř vidět. Kouřové granáty se právě osvědčily jako velice praktická pomůcka v otevřených prostorech.

Pak už to šlo překvapivě jako po másle. Pár dalších rud'asů jsme postříleli, ale nemálo dalším se podařilo naskákat do nákladních vozů a ujet.

Ujet z vesnice – ano, ujet kamkoliv dál – ne.

Granátometry v kontejnerech bitevních vrtulníků se tvářily dost neúprosně. A stejně neúprosně i prskaly smrt.

Pak se na nás přijel podívat kamarád – další obrněný ozbrojený pásovec transportního typu.

Další neúprosné syknutí raketnic.

Další BOOM.

\* \* \*

Když střelba ustala, klečel jsem a energicky se rozhlížel kolem sebe, ale nebylo už po kom střílet. Jakmile se ztratil kouř, bylo kolem vidět několik mrtvol - všechny měly sovětské uniformy.

„Čistý vzduch,“ ohlásil Berghoff.

„Táto medvěde, tady družstvo Bravo,“ promluvil nedaleko stojící poručík Garcia. Zbraň měl spuštěnou k zemi a vypadal vcelku otrkaně. O kapitánovi netřeba mluvit. Zato my, praví bažantíčky, jsme se tvářili všelijak, jen ne otrkaně. I tak jsme však dokázali vísku osvobodit, a to je hlavní.

„Mise proběhla úspěšně, vesnice je naše. Potvrďte příjem.“

V jeho vysílačce to zapraskalo a ozval se mohutně dunivý hlas.

„Potvrzují, Bravo. Skvělá práce. Stabilizujte prostor Mortonu; zásobovací podpora dorazí do hodiny, tak to tam do té doby podržte a vyčkejte na další rozkazy. Konec.“

Nedivím se, proč se našemu generálovi říká zrovna Táta medvěd. *Táta* bude znamenat něco jako zmenšenina Strýčka Sama a *medvěd*... je třeba odpovídat?

Takový hlas jsem ještě neslyšel. A nemyslím si, že by to například zveličovalo chrčení vysílačky. Ten chlap se prostě musel narodit do medvědí rodiny, nebo ho alespoň ti chlupatí čtyřnožci museli udělat a předat mu tak genetický návod na nelidské uspořádání hlasivek, není možný opak...

\* \* \*

„Dobrá, chlapi!“ zvolal poručík. „Rozdělte se na menší skupinky a rychle to tu ještě jednou prohledejte! Potom to tady budeme muset zabezpečit, než dorazí posily a hlavně materiál. Tak šup! Pohyb!“

Ve srovnání s Anderso-medvědem mluvil jako barbinka.

Jeho svěřenci se sebrali a vykročili konat příkaz. Já pohlédl na Berghoffa, který si dával na čas.

„Dobrá práce, Danieli. Jak to s vámi vypadá?“

„Taky jste si vedli dobře. Dva postřelení,“ mávl někde dozadu do ulic. „ale bude to dobrý, našťestí. Co vy?“

„Jeden raněný. Taky tam. Budu se na něj muset jít podívat.“

„Fajn. Sejdeme se pak a probereme, co dál,“ řekl druhý důstojník a odkráčel za svými muži.

\* \* \*

„Snad bude Éd'a v cajku, dluží mi totiž dvě piva,“ začertil se Fowley, bez jakýchkoliv známek toho, že před chvílí střílel po lidech. Tohle mi nešlo do sebe i v případě, že to byl prostě *Fowley*.

„Hele, taky ti můžu jednu naprat do ramena a uvidíme, jestli se budeš pořád tak přiblíže smát, jo?“ pohrozil mu zcela vážně Smith.

„Jen to tady chci trochu odlehčit, hňupe,“ obhajoval se okamžitě John.

„Já vím,“ usmál se Anton a odkryl tak svou malou léčku.

„Víš co?“ chytl jsem šklebicího se Fowleyho kolem ramen, „tak já tě na ta dvě piva dneska zvu – jestli teda budu mít volnou ruku.“

„Vážně? Tak jo, proč ne, nebudu váhat, když se ti nejspíš něco přeplo v hlavě,“ usmál se.

„Já mám lepší nápad,“ ozval se Berghoff, který se zaposlouchal do našeho rozhovoru. „Co takhle, kdybych vás pozval já a všechny? Po dnešku si to zasloužíte. Bude-li bezpečno, samozřejmě.“ Bělavé zuby mezi tmavou pletí doslova zasvítily.

„Tak to je asi nejlepší nápad dnešního dne!“ zvolal známý hlas, a když jsem se otočil, spatřil jsem Petersona, který k nám v doprovodu Michaela cupital s obvázaným ramenem.

„Jé, Edíku! Ani nevíš, jak rád tě vidím,“ přivítal ho líbezným hlasem Fowley a lišácky mrkl na ostatní.

„Bože můj, ty seš nechutnej,“ zasmál jsem se. Jeho vždy veselá přítomnost mě držela v uctivé vzdálenosti od volajících myšlenek. Přemýšlet ne. Ne teď. Stejně to přijde.

„No co,“ trhl rameny, „s těma tvejma dvěma, kapitánovým jedním, Michaelovým jedním a dalšíma dvěma od Edwardíka budu mít piv šest. A gratis. Musíš umět být vychcaný hajzl.“

„Fajn vidět, že jste v pořádku, vojáku,“ ignoroval ho Berghoff a usmál se na čerstvě ošetřeného kolegu. „Právě jsem se za vámi chystal.“

„V relativním pořádku,“ přikývl Peterson. „Nakonec to asi nebude tak zlé, jak jsem si prvně myslel.“

„Měl štěstí, jen co je pravda,“ řekl Kozel. „Kulka nezasáhla ani kloub, ani kost, takže budeš brzy zase jako novejš.“

„Co znamená *brzy*?“ zeptal jsem se a sledoval přitom parťákův statečný výraz. Snažil se to skrýt, ale bylo vidět, že ho bolest sužuje.

„No nejdřív tak sedm až deset dnů. Do úplného zotavení víc,“ řekl Kozłowski a přehodil si přes sebe popruh zbraně, která se mu následně zakotvila za zády.

„To se tady teda moc neohřeješ, brachu,“ konstatoval Davies.

„To asi ne,“ souhlasil Edward. „Dneska to bylo něco ve stylu – vstaň za jekotu píšťaly, odleť se nechat postřelit a vrať se zpátky za zvuku fanfár.“

\* \* \*

Berghoff už zase nahodil ten svůj tvrdý výraz a rozdělil mezi nás rozkazy.

„Dost keců! Wesley, Pound, Dabak, Smith a Sissman půjdou prohlédnout zbytek vesnice. A prosím vás,“ zamrčel, „Sověti nebyli jediní živí lidé v Mortonu – bude tady plno civilistů zalezlých u sebe doma, tak buďte tak hodní a držte zbraně dole, dokud si nebudete naprosto jisti, že tady ještě není schovaný někdo od *nich*. Viděli jste sami – zelení kašpaři s...“

„My víme, jak vypadají, pane,“ neudržel se John a zatvářil se napruděně. Nemá rád, když mu někdo vysvětluje to, co už je na dávno na výsost jasné. A jeho ego se mnohdy nedokáže udržet ani v případě, že se jedná přímo o samotného Berghoffa. Ten však nemá ani ten nejmenší problém vytáhnout pomyslnou katanu a udělat Johnovu namyšlenost o hlavu kratší.

„Fowley, buďte tak laskav a držte ten svůj rozeklaný jazyk za zuby.“

„Ale...“

„A ten tón si vyprošuju!“



Smích jsem v sobě udržel taktak. Není nic lepšího, než okřiknutý a nasraný John, který se musí držet, aby kolem sebe nezačal kopat, prskat a vřískat. Dobře, to zase ne, ale je to hodně emoční člověk. Ale pro jeho dobro se během výcviku naučil, že je lepší opravdu sklapnout a postěžovat si až později mezi námi - trestů si užil ažaž. Přesto – jak vidno – někdy mu to tak úplně nevyjde.

„Takže!“ začal znovu kapitán a přitom držel pohled pevně v Johnových očích, který po chvíli raději uhnul a pozoroval krásu zdejší zeminy. „Ti, které jsem vyjmenoval – můžete jít. A zůstaňte ostražití!“ Pět chlapů se sebralo a svižně odkráčelo do ulic nalevo. „Armstrong s Daviesem vylezou na támhleten kopec a budou hlídat severní i západní silnici.“ Přikývl jsem a krátce pohlédl na Johna. „Fowley – vy se postaráte o severovýchod,“ pokračoval velitel a zase přitvrdil pohledem. „Tady máte můj dalekohled.“ John jej převzal a zuby mu skřípaly. Nervičky chtěly ven. A můj smích taky. Oba jsme to ale udrželi v sobě. „Zbytek půjde posbírat těla z nádvoří a dá je na jedno místo – vidíte ten kostel? – tak tam.“

Berghoff si z nás už asi zase střílel tím jeho nenápadným stylem – veliký kostel uprostřed nádvoří by nepřehlédla snad ani babka s patnácti dioptriemi a brýlemi zapomenutými doma.

„Peterson, vy si odpočiňte,“ zakončil výstřel příkazů velitel.

„Jasně, žádný problém,“ řekl Edward a rošťácky se na nás usmál. Pak se otočil, aby mohl tiše zaskučet. Provokovat umí, ale přitom relax vážně potřebuje.

„Dejte se do práce – taky už se těším na to pivo, tak ať to máme za sebou,“ řekl upřímně a samozřejmě vážně kapitán. „Jdu volat na velitelství – hýbejte se!“